

CONCOURS GENERAL DES LYCEES

SESSION DE 2005

COMPOSITION EN LANGUE HEBRAIQUE

(Classes terminales ES, L et S)

Durée : 5 heures

L'usage du dictionnaire bilingue est autorisé

I. TEXTE

מאז ילדותי חשתי כי הזיכרון הוא מאגר חי ותוסס שמפעים את כולי. בעודי ילד הייתי יושב ומתאר לעצמי את חופשות הקיץ בכפר אצל הסבים. שעות הייתי יושב ליד החלון ורואה את הנסיעה לשם. כל מה שזכרתי מן החופשות הקודמות היה שב ומתגלה לי בצורה ססגונית יותר.

הזיכרון והדמיון דרים לעיתים בכפיפה אחת. באותן שנים עלומות כמו התחרו ביניהם. הזיכרון היה ממשי, מוצק כביכול. לדמיון היו כנפיים. הזיכרון משך אל הידוע, והדמיון הפליג אל הלא-נודע. הזיכרון השרה עלי תמיד נועם ורוגע. הדמיון היה מטלטל אותי ולבסוף מדכא אותי.

מפליא עד כמה בהירים זיכרונות הילדות הרחוקים והעלומים, במיוחד אלה הכרוכים בהרי הקרפטים ובמישורים הרחבים שהשתרעו לרגליהם. בחופשות הקיץ האחרונות היינו גומעים את ההרים ואת המישורים באיזו ערגה מפחידה. כמו ידעו הורי שאלו החופשות האחרונות ומכאן ואילך החיים הם תופת.

כשפרצה מלחמת העולם השנייה הייתי בן שבע. סדר הזמנים התבלבל, לא עוד קיץ וחורף, לא עוד ביקורים ארוכים אצל הסבים בכפר. חיינו נדחקו בחדר צר. זמן-מה היינו בגטו ובתום הסתיו גורשנו. שבועות היינו בדרכים ולבסוף במחנה... (...)

משנות המלחמה אני זוכר מעט מאוד, כאילו לא היו שש שנים רצופות. נכון, לפרקים עולים מתוך הערפל הסמיך גוף קודר, יד שהשחירה, נעל שלא נשתיירו ממנה אלא טלאים. תמונות אלו, שהן לעיתים עזות כמהלומת אש, מתפוגגות חיש מהר, כמו מסרבות להתגלות, ושוב אותה מנהרה שחורה המכנינה מלחמה. זה באשר לתודעה הגלויה, אבל כפות הידיים, כפות הרגליים, הגב והברכיים זוכרים יותר מן הזיכרון. אילו ידעתי לשאוב מהם, הייתי מוצף מראות. פעמים אחדות עלה בידי להאזין לגופי וכתבתי כמה פרקים, אבל גם הם רק פרגמנטים של ממשות אפלה שלעולם תהיה צפונה בי.

אחרי המלחמה עשיתי חודשים אחדים על חופי איטליה ולאחר מכן על חופי יוגוסלביה. היו אלה חודשים של שכחה נפלאה. המים, השמש והחול לשו אותנו עד לשעות הלילה, ובלילה היינו יושבים ליד המדורה וצולים דגים ושותים קפה. על החופים שוטטו אז אנשים שהמלחמה עיצבה אותם ובין השאר גם ילדים בני שש-שבע... (...)

[כשהגענו ארצה כבר הייתה השכחה מבוצרת בנפשנו. מבחינה זו הייתה הארץ מעין המשכה של איטליה. השכחה מצאה כאן קרקע פורייה. ודאי, האידיאולוגיה של אותן השנים הועילה להתבצרות זו, אך הפקודה להתבצר לא באה מן החוץ. לפרקים היו מסתננים מתוך המרתפים המבוצרים מראות מלחמה ותבעו זכות קיום. לא היה בכוחם

לערער את עמודי השכחה ואת רצון החיים. והחיים אמרו אז : שכת, היטמע. הקיבוצים והחוות למיניהן היו חממות נפלאות לטיפוח השכחה. שנים רבות הייתי שרוי בתרדמת שכחה. חיי זרמו על פני השטח. התרגלתי אל המרתפים הדחוקים והטחובים. נכון, תמיד פחדתי מן ההתפרצות. נדמה היה לי, לא בלי סיבה, כי כוחות האופל השורצים שם מתחזקים ובאחד הימים, כשהמקום יהיה צר להם, הם יגוחו ויעלו. ואכן, התפרצויות כאלו אירעו לעיתים, אך כוחות ההדחקה בלמו אותן, והמרתפים הושמו על מנעול ובריח.]

אהרון אפלפלד - סיפור חיים

II. QUESTIONS

1. Traduire en français tout le passage entre crochets.

2. Faire un commentaire composé en hébreu de ce texte d'Aharon Appelfeld.